

право на наследство, значително отслабват тази идеология на произхода”²⁰². Названията на отделните цигански родове недвусмислено показват патрилинейната ориентация в системата на наследяване. Родът носи определено фамилно име, което го отличава от другите родове. Обикновено то е мъжко и се счита, че е на основателя на рода. Типичен пример в това отношение са фамилията на големите родове Горановци, Златковци, Янковци от метагрупата на “кардарашите”²⁰³. Освен това задължително се спазва изискването първородният внук да носи името на своя дядо по бащина линия. Родовите названия и наследяването на името са характерна особеност за много етнически общности на Балканите. В тази разпространена практика може да търсим още един от белезите на взаимопроникване между различните култури в резултат на дълговековното съжителство и междуетническо взаимодействие²⁰⁴. Патрилинейният характер на родството, възприет от всички групи на циганската общност, определя и наследяването в рода. За наследници се считат единствено синовете. Обикновено най-малкият син наследява имота на родителите си срещу задължението да се грижи за тях. По-големите синове също се обезпечават по различни начини при напускане на бащиния си дом. Дъщерите не се считат за наследници – традиционно сред общността е залегнала представата, че дъщерите се отглеждат за чужда къща. В случаите, когато семейството няма мъжки наслед-

²⁰² Казер, К. Семейство и родство в България. Исторически и антропологични перспективи. – В: Българска етнология, 1999, № 1–2, с. 14.

²⁰³ В хода на теренните проучвания респонденти от рода Горановци (гр. Левски) свидетелстваха, че фамилията Горанов е задължителна за всички мъжки наследници в рода. Освен нея задължително се предават през поколение и възприетите и използвани в рода мъжки имена – в случая Георги, Горан, Иван.

²⁰⁴ В Сб. Студии Романи. Том II Е. Марушиакова и В. Попов публикуват записана благословия за младоженци, която гласи: “Хайде, да са живи и здрави младите... Толкова деца да имат, че да носят имената на всичките си роднини”. В бележките се уточнява, че става дума за широко разпространената практика на Балканите за подновяване на името – първото дете в семейството задължително трябва да получи името на свекър/свекърва, а следващите да носят имената на останалите близки роднини по установен порядък.